

Broken Bonds

Broken Bonds

Elszakított kötelékek

J. BREE

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
J. Bree: *Broken Bonds – The Bonds that Tie # 1*
First published in 2021 by J. Bree

FORDÍTOTTA
Ballai Mária

SZERKESZTETTE
Takács Gábor

BORÍTÓTERV
Emilie Snaith

ISBN 978-963-636-662-9

Minden jog fenntartva

Copyright © J. Bree 2021

© Kossuth Kiadó 2025

© Hungarian translation Ballai Mária 2025

Előszó

Mindig ugyanazt álmodom.

Mindannyian a kocsiban ülünk, megyünk az autópályán. Anyám mellett ülök, vitatkozunk. Nagyon haragszom rá, amiért megint költöznünk kell. Connecticutban már voltak igazi barátaim, és életemben először normálisnak éreztem magam. Átlagosnak. Egy egyszerű lánynak, nem a természet rossz tréfájának.

Azóta sem éreztem így.

Apám vezet. Annyira hasonlítok rá, hogy teljesen egyértelmű, hogy az ő lánya vagyok. A homlokát ráncolva hallgatja a híreket, és folyton hátrapillant, hogy meggyőződjön arról, rendben vagyok-e. Folyton rajtam, az imádott lányán tartja a szemét. Andrew, anyám másik horgonya az anyósülésen dolgozik a laptopjával az ölében. Nagyon komoly férfi, a családunkon kívül mindenkiel hűvös és távolságtartó, de velem mindig odaadóan és szeretetteljesen bánt. Azt mondja, mindent miattam

csinál. Miattam dolgozik annyit, miattam törekszik állandóan többre.

Vincenzo, anyám harmadik és egyben utolsó horgonya, szintén hátul ül velünk. Erősen szorítja a kezem, és közben vigasztalóan végighúzza hüvelykujját az enyémén. Mindig jól bánt velem, ő az, aki bárhol is vagyunk, ragaszkodó és jóságos. Amikor a hétköznapi emberek között élünk, sokszor azt feltételezik, ő a biológiai apám, mert ő tölti velem a legtöbb időt. Főállású apa – az a fajta férfi, aki akkor a legboldogabb, ha gondoskodhat a házról és a kötelékébe tartozókról.

Dühös vagyok, ugyanakkor ez az utolsó alkalom, hogy békesség tölt el... és biztonságban érzem magam.

Nehezen tudom megállni, hogy ne sírjak. Mindig is hajlamos voltam mérgemben könnyekre fakadni. Anyám próbál a lelkemre beszélni. Nem emlékszem a halk szavaira, de hangja a lelkem legtávolabbi zugait is nyugalommal tölti el. Ez az utolsó emlékem róluk, és ezek az álom utolsó percei.

Ezután az egész rémálommá változik.

Olyanná, amiből nem tudok felébredni. Olyanná, ami azt súgja, hogy nem is álom, hanem egy minden igyekezetem ellenére is kitörölhetetlen nap emléke.

Valami nagy sebességgel a kocsi oldalának csapódik, és addig tolja maga előtt, amíg le nem buk fencezünk egy szakadék szélén.

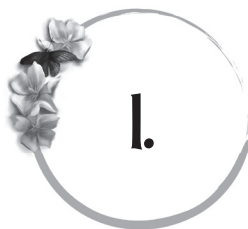
Sokkot kapok, és elkezd kiáramlani belőlem a képességem.

Riadtan próbálom visszarángatni a testembe, de beverem a fejem, és elkábulok. Semmit sem tehetek el-
lene.

Én vagyok az egyetlen túlélő.

Örökre gyűlölni fogom magam emiatt.

Örökre.

Öt évvel később

A kihallgatószoza olyan hideg, akár egy jégverem. Még mindig ugyanaz a ruha van rajtam, amelyikben a bevetési egység tagjai behoztak az utcáról. Hónapokkal ezelőtt ki kellett volna hajítanom ezeket a göncöket, de nem akartam új ruhára pazarolni a pénzem, mert a célnak ezek is megfeleltek. Életvitelszerűen bujkálni se nem egyszerű, se nem olcsó, és egyáltalán nem számítottam arra, hogy a délvidéki hőségből a hűvös Oregonba fognak rángatni.

Ráadásul meglehetősen biztos vagyok abban, hogy ezzel is csak próbálnak kikészíteni.

Elmenekültem a sors által nekem rendelt horgonyoktól. Nem sokan vetemednek ilyesmire. Igazából eddig rajtam kívül senki más. Épeszü ember kurvára nem hagyná el azokat, akik teljessé teszik a lelkét.

Nekem viszont elment az eszem.

Ám okkal tettem, amit tettem... Igazából több okom is volt rá, és mindegyik teljesen érthető. Csak egyikről sem beszélhetek anélkül, hogy kockára tenném az életemet, a horgonyaim életét vagy ennek az átkozott bolygónak az összes többi lakójának az életét. Tényleg.

De ezt nem mondhatom el nekik.

Azt hiszem, be kell fognom a szám, és szembe kell néznem a tetteim következményeivel, bármik is legyenek azok.

Próbálok nem a karomat dörzsölni, mert nem akarom egyértelművé tenni, milyen kellemetlenül érint a hideg, hiszen pontosan ezt akarják elérni. Annyira szeretnék kijutni innen, hogy már bizsereg a bőröm. Legszívesebben addig futnék, amíg egy nagyvárosban nem találom magam, ahol senki sem ismer, és senki sem próbál újra bezárni. Megint az ajtóra pillantok, de pontosan tudom, hogy a másik oldalán álló megtermett őrra vár, hogy próbálkozzak valamivel.

Amikor berángattak ide, mindent elmondtak róla és a képességeiről, hogy megüljek a seggemen, mint egy jó kislány. Az a helyzet, hogy tényleg *meg fogok ülni* a seggemen, mert a lebénulás nem szerepel a mai teendőim között. Ó, nem, semmiképp. Már a gondolatától is a hideg futkos a hátamon.

Megint dühöt érzek, de csak egy másodpercig, mert végre kinyílik az ajtó, és belép rajta egy fickó. Magas és tiszteletet parancsoló, valóságos emberi fal, és a fenébe is, remélem, nem az egyik horgonyom.

Akkor valószínűleg csak megkötözne, és a saját beteges vágyaitól vezérelve megkínozna.

– Á, miss Fallows. Nem hiszem, hogy korábban találkoztunk volna. Brian Noakesnak hívnak, és azért jöttem, hogy átbeszéljünk pár kulcsfontosságú részletet, mielőtt megérkeznek a horgonyai.

Hiába van olyan hideg a szobában, esküszöm, érzem, hogy gyöngyözni kezd a homlokom.

– Hogyne. Nem mintha lenne más választásom.

Leül velem szemben, és felém csúsztat egy aktát az asztalon.

– Úgy tűnik, nincs teljesen tisztában azzal, milyen helyzetbe került, miss Fallows. Merőben szokatlan, hogy egy horgony menekülőre fogja.

Próbálok nyugodt, kifejezéstelen arcot vágni.

– Nem szegtem meg a törvényt, szóval nem tarthat itt az akaratom ellenére.

Méretezni kezd, majd elmosolyodik, ám nem barátságosan, mert úgy villantja ki a fogait, akár a zsákmányával végezni készülő ragadozó.

– A tanács szavazott a kérdésben. Jóllehet semmilyen törvény nem tiltja, hogy hátrahagyja a horgonyait, ebben az esetben egyéb szempontokat is figyelembe kellett vennünk. North Draven a tanács tagja, közösségünk egyik alappillére, és társadalmi rangjából kifolyólag meglehetősen kínosan érintette őt az ön kis... „kalandja”.

Összeszorítom a fogam, és annyira megfeszül az állkapcsom, ha akarnék, sem tudnék felelni neki. Viszont ha őszinte akarok lenni, nem sok minden jár a fejemben azon kívül, hogy legszívesebben megfojtanám a pusztá akaratommal.

Bárcsak rendelkeznék ezzel a csodás képességgel!

Bólint, mintha válaszoltam volna, és tovább folytatja a leereszkedő süketelést.

– Tudja, döntést kellett hoznunk. Nem szökhet el megint, hiszen a horgonyai azok, akik. Ráadásul az évek során annyi embert megtévesztett, hogy már nem bízunk önben.

Sokkal több erőfeszítést igényel, mint gondoltam volna, de ellazítom az állkapcsomat.

– Akkor bezárnak ide? – mordulok rá. – Rácsokat tesznek az ablakra, és úgy tartanak majd, akár egy háziállatot? Kurvára nem számít, kik a horgonyaim! Ha a kötelék megpecsételésére kényszerítenek, az *erőszak*, és én nem fogok meghajolni mások akarata előtt, mint egy illemtudó rabszolga.

Hiába próbált Noakes eddig civilizáltan viselkedni, ízléstelen mosolya most grimasszá alakul át. A rémes modoromról motyog magában. Ismét kinyílik az ajtó, és ezúttal a behemót őr lép be rajta, mire összehúzómagam a széken. Eddig nem tudatosult bennem, milyen túlerővel állok szemben így, hogy nem tudom használni a képességemet.

Hiába ez a legrosszabb, amit most tehetek, kezdek pánikba esni.

Ha belegondolok, hogy ez a két férfi akár teljesen le is béníthat ebben a szobában, semmi sem tud megálljt parancsolni a tudatomat elárasztó félelemnek. Egyre jobban izzadok, és remegni kezd a kezem, ezért a térdembe kapaszkodok az asztal alatt, hogy ne lássák, de hiába. Az a kibaszott ör önelégülten vigyorog rám. Látja hogy rettegek, és valószínűleg még be is indul ettől. Elmebeteg.

– Ó, Jennings, köszönöm, hogy befáradt. Remélem, miss Fallows önként beleegyezését adja, és nem kell szélsőséges eszközökhöz folyamodnunk.

Mégis mi a fenébe kellene beleegyeznem?!

Noakes elővesz egy kis bőrtarisznyát, és kicipzározza. Teljesen elborul az agyam, amikor meglátom a szikét.

– Mi a faszt akarnak csinálni velem?

Jennings megint elvigyorodik. Mindenhol érzem a képessége forró érintését, görcsbe rándulnak az izmaim, a saját kibaszott testem börtönében rekedek.

Még a szememet sem tudom megmozdítani, hogy ránézzek, vagy kiderítsem, mit tervez ezután. Semmit sem tehetek azon kívül, hogy ott ülök, és hagyom megtörténni a dolgokat.

Sose fogom elfelejteni ezt az embert. Gondoskodni fogok arról, hogy egy nap megfizessen ezért. Ha nem sodornék veszélybe mindent, amiért eddig menekültem, ellene fordítanám a saját hatalmam, hogy lás-

sam, mit szól hozzá. Ehelyett azonban csak... rohadtul hagynom kell, hogy azt tegyen, amit akar.

Egyelőre.

– Ugyan már, Jennings! Azt hittem, megadjuk neki az esélyt, hogy jól viselkedjen, de szívesen megkímélem magam az okoskodásától. Egyáltalán nem irigylem Dravent.

Jennings felnevet. Megkerülnek, és megállnak mögöttem, így kurvára fogalmam sincs, mire készülnek.

– Nem is tudom... Talán jó móka lenne betörni. A nagyokosokat a legjobb.

A mocskos kurva életbe.

Hát ez van, muszáj lesz használnom a képességet és megszökni, mert *kibaszottul* nem fogom hagyni, hogy megerőszakoljon ez a fickó. Nem. Nincs az az isten.

Felemeli a hajam a nyakamról, és rettegés kezd szorongatni a mellkasomat. A képességem felgyülemlik a gyomromban, nekifeszül a pányváinak, ki akar szabadulni, hogy megvédjen. Rohadtul nem tudok gondolkodni. Levegőt is alig kapok. Ha ennek nem lesz vége nagyon hamar, nem bírom majd visszatartani a képességet. Ez olyasmi, mint egy reflex: ha egyszer kiváltja valami, nem lehet megakadályozni abban, hogy a védelmemre keljen.

– Jennings, el tudná kicsit lazítani a lány izmait? Nem fogom tudni betenni, ha így meg van feszülve.

Kezd elsötétülni előttem a világ, és túl gyorsan kapkodom a levegőt.

– Tudok rajta puhítani kicsit.

Ezután éles fájdalom nyilall a tarkómba, ami kizökent a rettegésből. Ez a faszfej felhasította a bőrömet! Nyomkodja és húzkodja, felnyitja a sebet, majd belepuszkol valamit. Mégis mi a francot művelnek?

Jennings előrehajol, érzem a leheletét a tarkómon.

– Csak egy kis szuvenír, hogy mindig tudjuk, hol van, Oleander. Ha Mr. Dravennek segítségre lesz szüksége magával, én leszek az első önként jelentkező.

Egy nyomkövető.

Egy istenverte nyomkövetőt ültetnek *a bőröm alá*. Még nem is találkoztam a kibaszott horgonyaimmal, de máris gyűlölöm őket. Tudom, hogy én menekültem el előlük, de okkal tettem. Nem mintha ezt valaha is elárulhatnám nekik, mert akkor ismét kockára tenném az életüket. Kurvára nem tudják, mennyi mindent áldoztam fel miattuk.

Ráadásul én is ember vagyok. Horgony. Van saját akaratom, és döntéseket hozok. Nem erőltethetik rám ezt a faszszágot.

Egyikük összevarrja a sebet. Fogalmam sincs, melyik, de remélem, Noakes. Ezután mindketten megkerülik az asztalt, és most már újra látom őket.

Most már ők is szerepelnek a listámon. Azoknak az embereknek a listáján, akiket egy nap kurvára le fogok vadászni. Amikor már nem lesz túl kockázatos használni

a képességemet, meg fogom keresni őket, és átkozottul látványos bosszút állok rajtuk.

– Most már elmehet, Jennings. Innen egyedül is menni fog.

Jennings képessége szorosan tart, akár egy satu, majd végül elenged, mintha emlékeztetni akarna arra, mennyi hatalma van fölöttem. Reszketve nagy levegőt veszek.

Legalább nem próbáltak megerőszkolni. Biztos vagyok benne, hogy ha szükséges, ki tudom szedni a nyomkövetőt.

– Ez az eszköz akkora elektromos töltéssel rendelkezik, hogy ha megpróbálja kiszedni, akkor végez magával – közli Noakes. – Ha akarom, én is ki tudom ütni vele, tehát innentől az én kezemben van az élete, Fallows. Hamarosan megérkeznek a horgonyai, de még azelőtt el akartam hallgattatni, hogy ideérnek. Draven közeli barátom. Meglehetősen sok mindenre képes lennék azért, hogy a közelében tartsam a horgonyát. Jobban tenné, ha minél előbb megpecsételné a köteléket. Csak feküdjön hanyatt, és *adj a meg magát*.

Kösz, nem.

Érzem, hogy készül feltörni az epe a torkomba, és dühömben sírva fakadok.

Noakes elmosolyodik, majd feláll, és az előttem lévő aktára mutat.

– Benne van minden irányelv és szabály, aminek a követését mostantól elvárjuk magától. Azt ajánlom,

jegyezze meg őket, és ezeknek megfelelően élje az életét. Annál jobban jár, minél hamarabb beáll a sorba.

Ezután magamra hagy.

Egy kibaszott csapdába kerültem.

Egyelőre nem vesződöm azzal, hogy fellapozzam az aktát. Leginkább azért, mert semmit sem akarok tudni azokról a férfiakról, akiktől képtelen vagyok szabadulni, és az sem érdekel, mire képesek. Végighúzom az ujjam a tarkómon lévő összevart seben. Összerezzenek az élesen lüktető fájdalomtól. A kurva anyjukat.

Össze kell szednem magam, meg kell nyugodnom, hogy ne veszítsem el az irányítást a képességem fölött. Betegesnek tűnhet, de ezt úgy érem el, hogy elképzelem, mire lennék képes azért, hogy kijussak innen. Minden egyes mozzanatot megtervezek, és végiggondolom, hogyan állnék bosszút ezeken a férfiakon, akik hozzám merészeltek érni. Újra és újra végigzongorázom a terveket, amíg meg nem nyugszom.

A percekből lassan órák lesznek, és végül rájövök, hogy már a nap is lement, és kurvára itt ragadtam. Rohadtul kell pisilnem, de nem fogok kopogni, hogy kikéredzkedjek a mosdóba. Korogni kezd a gyomrom. Mikor is találtak rám, mikor rángattak el az utcáról, két napja? Talán már három is van. Épp munkába tartottam, és késésben voltam, ezért kihagytam a reggelit.

Senki sem adott enni, mióta itt vagyok. Az egyik sofőr hozzám vágott egy palack vizet, amit mohón meg is ittam, de már az is legalább egy napja lehetett. Ezek-től a fickóktól egyáltalán nem áll távol a kínzás, mert most rohadtul úgy érzem magam, mint egy hadifogoly.

Ismét kinyílik az ajtó, és ezúttal egy idősebb, komornak látszó nő jön be hozzám. A lábam idegesen ugrál az asztal alatt, nem tudok megszabadulni ettől a régi pótcselekvéstől.

– Jöjjön velem, elviszem valahová, ahol felfrissítheti magát.

Felfrissíthetem magam? Ránézek a siralmas állapotban lévő ruhámra. Valószínűleg már bűzlök is, hiszen napok óta ugyanaz van rajtam.

– Ó, rendben, köszönöm.

Amikor felállok, elkezd forogni velem a világ. Nem tudom, hogy a vérveszteség vagy az éhség miatt, de a nő észre sem veszi, milyen bizonytalanul állok a lábamon. Fintorogva néz rám, majd sarkon fordul, és kivezet a szobából.

Az épület, ahol vagyunk, úgy néz ki, mint egy irodaház, mindenki öltönyt és nyakkendőt visel. Miközben átsétálunk az előcsarnokon, feszülni kezd a bőröm, mert érzem, hogy az itt dolgozók szeme rám szegeződik. Érdeklődéssel figyelnek, és meglehetősen egyértelmű, hogy mindannyian tudják, ki vagyok.

Oleander Fallows.

A szökevény horgony.

A gyilkos.

Nem mintha azzal tisztában lennének, hogy gyilkos vagyok. Biztosra veszem, hogy ha tudnák, ez az egész teljesen máshogy zajlana. Amikor ebbe belegondolok, gombóc nő a torkomban. A fenébe is, innen egyenes út vezet ahhoz, hogy bepánikoljak, és elveszítsem az önuralmammat. Megrázom magam. *Rohadtul ne gondoldj ilyesmikre, Oli!*

A fürdőszoba kellően tiszta, és hála istennek, zuhanyfülke van benne. A nő a kezembe nyom egy táskát, amit az ijedtségnek köszönhetően eddig észre sem vettem.

– Mozgás, nem érek rá egész este! – förmed rám. – Ha kell, meztelenül fogom kirángatni.

Hát persze.

Elmegy a kurva anyjába.

Gyilkos pillantást vetek rá, majd elveszem tőle a táskát, és úgy trappolok be a zuhanyzóba, mint egy kisgyerek, nem pedig egy érett tizenkilenc éves. Legalábbis azt hiszem, érett vagyok. Öt éven át sikerült bujkálnom, és ha kellett, az utcán éltem. Nem volt könnyű, de még mindig jobbnak láttam a másik lehetőségénél.

Ez a másik lehetőség.

Hogy chipet ültetnek belém, és arra kényszerítenek, hogy azok között a férfiak között éljek, akiket biológiailag arra rendelték, hogy az enyéim legyenek... Ennél nagyobb kibaszást el sem tudok képzelni. Nem mintha

találkoztam volna már velük. Csak képeket mutattak róluk: láttam kicsiben az arcukat egy nappal azután, hogy megölték a családomat. Alig emlékszem arra, hogy néznek ki, de a nevüket nem felejtettem el.

Leveszem a ruháimat, és lesikálom magam. Lesújtó állapotban vagyok, tele zúzódásokkal. A bevetési egység nem kímélt, három tetterős férfi tepert a földre. Nem lehet éppenséggel kis termetűnek nevezni, de akkor is, bassza meg... Bőven elég lett volna, ha csak lefog az egyikük.

Összevissza áll a hajam, ezért megmosom, és gondosan megszáritom. A nekem összekészített ruhák rondák. A melegítőnadrág legalább három számmal nagyobb, a pulóver meg ósdi darab. Hányingerem támad a belőle áradó kölni bűzétől, a kötelékem nagyon érzékeny a szagokra.

Hallom, hogy a nő már dobol a lábával, ezért forgatni kezdem a szemem. Hülye ribanc.

Egyik kezemben a saját ruháimat tartalmazó táskával, másikban a fésűvel kilépek a zuhanyzóból.

– Nincs idő arra, hogy megpróbálja kicsinosítani magát. Egyébként sem menne vele sokra – fanyalog a nő.

Csökönyös lány vagyok, és az ehhez hasonló sértegetésekkel lehet leghamarabb elérni, hogy megmakacsoljam magam.

Ezért megállok a tükör előtt, és lassan, aprólékosan fésülni kezdem a hajam, hogy egyetlen gubanc se ma-

radjon benne, ezután pedig befonom. A létező legbo-
nyolultabb fajtát választom azok közül, amiket egy gu-
mival is össze lehet fogni. Összpontosítanom kell, hogy
ne remegjen a kezem az ezüstfehér hajszálak látványá-
tól. Nem hiszem, hogy valaha is hozzá fogok szokni
ehhez a színhez.

A nő magában dohog, én viszont rá sem hederíték.
Nem tudja, mire vagyok képes, ezért nem mer elrán-
gatni a tükörtől. Ami jó, mert most nem tudom hasz-
nálni a képességeimet, ezért kénytelen lennék beverni
neki egyet.

És meg is tenném.

Rohadtul élvezném.

Végül, amikor már nem húzhatom tovább a dolgot,
visszamegyek vele az apró kihallgatószobába, ami mos-
tanra a földi pokollá vált számomra. Semmi sem válto-
zott, még mindig ott vár rám az akta az asztalon. A nő
szó nélkül magamra hagy.

Végül beadom a derekam, és kinyitom az aktát.

Bassza meg.

Nagy hiba volt.

Vannak benne friss képek a horgonyaimról. A fe-
nébe is, ha nem lenne ekkora káosz az életem, most
rohardtul kiugranék a bőrömből. Egyre dögösebb pa-
sik képei tárulnak elém. Mindegyik horgonyom ne-
vetségesen jóképű; túl jól néznek ki egy olyan lány-
hoz, mint én.

Oké, nem mintha olyan förtelmes lennék vagy ilyesmi, de Gabriel félmeztelenül kocog a fényképen, és eszméletlenül kockás a hasa. Rá kell parancsolnom a kötéltre a mellkasomban, hogy nyugodjon le a picsába, mert ez a srác nem lehet az enyém. Semmi esetre sem pecsételhetem meg vele a köteléket.

Nekem aztán egyáltalán nincs kockahasam. Van egy kis pocakom, ami annak köszönhető, hogy ha tombolnak a hormonjaim, túlságosan kívánom a csokit; az viszont biztos, hogy soha nem mondanék le róla a lapos hasért cserébe.

Nem bizony.

Eddig nem tudtam, hogy a horgonyaim közül ketten testvérek. Ez... érdekes lesz. A képviselő és az öccse, aki egyetemi tanár. A fenébe is, ez az egész egy kurva nagy kutyvasz.

Átböngészem a többi fotót, elszántan keresem a melekülési útvonalat. A gyilkos áramütésre képes nyomkövető azt jelenti, hogy ez nem lesz egyszerű, de korábban is kiverekedtem már magam szar helyzetekből. Biztos ki tudok találni valamit, viszont muszáj lesz minél hamarabb előállnom vele. Kell egy másodperc, mire rájövök, hogy kimaradt egy nagyon fontos információ az aktából. Átnézek minden papírt, csak hogy biztos legyek benne.

Egyik sem említi, milyen képességei vannak a horgonyaimnak.

Minden dokumentumon szerepel egy „képességek” megjelölésű mező, de mindenhol üresen hagyták. Semmi sem utal arra, milyen különleges erővel bírnak a srácok, én pedig hirtelenjében kétségbeesetten vágyom erre az információra.

Még mindig a papírokat bámulom, amikor kattan a zár. Összeszorul a mellkasom, ami azt súgja, megérkezett az egyik horgonyom. Miközben várok, minden izmom kővé dermed.

Az egész testem remeg a feszültségtől, ahogy kinyílik az ajtó. Felpillantok, és a kockahasú, dögös pasi szemébe nézek, aki azonnal elfordítja a fejét.

A rohadt életbe.

Eddig is sejtettem, hogy mérgesek és csalódottak lesznek, de egyáltalán nem vagyok felkészülve arra a szintista, valódi gyűlöletre, ami a kihallgatószobába belépő négy horgonyom tekintetéből árad.

Átkozottul gyűlölnék.

Nyelek egyet, és behúzom a nyakam.

Az egyikük gúnyosan rám néz, én viszont nem vagyok hajlandó tudomást venni róla, és az asztalon összekulcsolt kezemre szegezem a tekintetem. Semmi szükség arra, hogy többet lássak a megvetésükből. Egyedül is kellően tudom utálni magam, nem sok hiányzik ahhoz, hogy keressek egy kibaszott hidat, és leugorjak róla.

Gyilkos.

Nem. Most nem gondolhatok ilyesmire, mert már egyébként is az összeomlás szélén állok, és kezdek bepánikolni. Hová tűnt belőlem a tűz? Mintha vizet öntöttek volna rá, amint ők négyen beléptek a szobába.

Hallom, hogy kihúzzák a székeket. Összeszedem magam, és felpillantok. Mindegyiküket lassan szemügyre veszem. Könnyen meg lehet őket különböztetni egymástól, az előttem heverő fényképekre sincs szükség hozzá.

Gryphon mogorvának és zsémbesnek tűnik, ami még kirívóbbá teszi a szemöldökén átívelő sebhelyet. Pontosan úgy néz ki, mint a fényképen, a homlokát is úgy ráncolja.

Gabriel a kezében lévő kávéscsészét birizgálja, láthatóan éppolyan ideges, mint én. Nyoma sincs benne a mosolygó, dögös férfinak. Mármint még mindig dögös, de egyben... nyomorúságos is.

Fasza.

North, a nyomkövetőmért felelős képviselő a tökéletes szabású öltönyében ül velem szemben. Ő az egyetlen, aki némileg próbálja palástolni az utálkozását. Nem sikerül neki, de azt hiszem, az erőfeszítést is értékelni tudom.

Nox úgy mered rám, mintha én lennék a legrosszabb dolog, ami valaha is történt vele. És bassza meg, lehet, hogy az is vagyok, viszont legalább nem én leszek a leg-

rosszabb, ami valaha is rászabadul az ország teljes lakosságára.

Együtt tudok élni a megvetésükkel. Kellően utálom magam ahhoz, hogy tudjam, milyen egyszerű gyűlölni engem.